

Aysel Özakın (İnham)

İstanbul Devlet Konservatuarı'nda Fransız Dili ve Edebiyatı okutmanıyken, 1980 yılında Berlin'de Yazarlar Sempozyumu'na katılmak üzere çağrıldı ve yurda dönmeyerek edebiyat çalışmalarını önce Almanya'da sonra İngiltere'de sürdürdü.

Sabahattin Ali ve Madaralı ödüllерinin sahibi olan yazarın Türkçede yayınlanan yapıtları:

Roman; *Gurbet Yavrum* (1975), *Alnında Mavi Kuşlar* (1978), *Genç Kız ve Ölüm* (1980), *Mavi Maske* (1988), *Güzellik Acısı* (2006).

Öykü; *Sessiz Bir Dayanışma* (1976), *Kanal Boyu* (1981).

Aysel Özakın'ın yurt dışındayken kaleme aldığı yapıtları Almanya'da Rowohlt, Luchterhand, Bartelsman, Hollanda'da Shalom ve Ambo, İngiltere'de Women Press ve Waterloo Press, Yunanistan'da Theoria, Fransa'da L'esprit des Peninsules yayınevlerinde yayınlandı. Bir süre önce Türkiye'ye dönen Özakın'ın, henüz Türkçede yayınlanmamış ve İngilizce olarak kaleme alınmış çok sayıda roman, şiir ve tiyatro oyunu var.

Yurt dışında aldığı ödüller arasında; Altona Stadtshreiberin, Woprswe, Günter Grass, Stupendium bulunuyor.

Eserin önceki basımı:
1980, Yazko, İstanbul

Genç Kız ve Ölüm

Aysel Özakın

Yordam Kitap: 32 ✦ **Gerç Kız ve Ölüm** ✦ Aysel Özakin ✦ ISBN-978-9944-122-23-8

Düzeltilme: Sakine Erdoğan ✦ *Kapak ve İç Tasarım:* Savaş Çekici

Sayfa Düzeni: Gönül Göner ✦ *Yordam Kitap'ta Birinci Basım:* Ekim 2007

Yayın Yönetmeni: Hayri Erdoğan

© Yordam Kitap, 2007 (Bu kitabın yayın hakları Onk Ajans Ltd. Şti.'nden alınmıştır)

Yordam Kitap Basın ve Yayın Tic. Ltd. Şti.

Nuruosmaniye Caddesi Eser İşhanı No: 23 Kat:1/105 Cağaloğlu 34110 İstanbul

T: 0212 528 19 10 **F:** 0212 528 19 09 **W:** www.yordamkitap.com

E: info@yordamkitap.com

Baskı: Ayhan Matbaası

Yüzyıl Mahallesi Matbaacılar Sitesi

5. Cadde No: 47 Bağcılar-İstanbul

Tel: 0212 629 01 65

roman

Genç Kız ve Ölüm

NURAY İLKİN'İN ROMANINDAN

I. BÖLÜM

«Karanlık koridorda terliklerimin çıkardığı sesle irkildim. Annem de son gecelerinde böyle dolaşıyordu. Gece, geç saatlerde, yaşadığımız o güney şehri sessizliğe gömüldükten sonra...

Adım atamıyordum. Karanlık bir boşlukta bütün varlığım ışık ve ateş zerrecikleri halinde saçılıyordu sanki. Korkunun elektriği çarpmıştı beni. O geceki gibi annem karanlıkta bana bakıyordu. Durdu ve beni tanımadı: «Kim o?» Kulaklarım onun fısıltısıyla uğuldadı, «Odana git.» Bana doğru uzanmış parmağı bir bıçak gibi parlıyordu.

Otuz üç yıllık yolu bir anda aşıp karşıma dikilen annemden kurtulmak için gözlerimi sınıksız kapadım. Elimi duvara dayadım, hayatın serin ve sert duvarı... O yeniden otuz üç yıllık duvarın gerisine döndü. Elektrik düğmesini arıyordum. Yıllardır içinde yaşadığım evi tanıyamıyordum. Birden açık bir kapının önünde buldum kendimi. Karşımdaki pencerede şehir bir tabloyu andırıyordu.

İşığı yakmaktan vazgeçtim. Az önce karanlıktan nasıl korktuysam şimdi de ışıktan korkuyordum. Birden bir kedinin keskin, acı miyavlaması sessizliği yırttı. Ter içinde kalmıştım. Pencereye doğru yürüdüm. Aşağıdaki cadde lâmbaların aydınlığında ıpsızdı. Uzaklara baktım. Köprüye, denize, karşı kıyıya... Gecenin karanlık duvarlarına tırmanan yalnız bir böcek gibi duyuyorum kendimi. Şu anda iki kişilik yataklarında pijamaları ve gecelikleriyle uyuyan bütün karı kocalara kızıyordum. Hepsinin ikiyüzlü ve bencil olduğuna inanıyordum.

Gecenin üçü... Dört saat sonra giyinip sokağa çıkmak zorundayım. Sabun ve tütün kokan insanların arasında, ayakta, taşıtlarda, sarsılarak... Kaba ve yorgun insanlar arasında... Müdür beni çağıracak. Toplantı

tutanağını yazmamı isteyecek. Kırk iki yaşındayım. Annemden daha uzun yaşamışım.

Dokuz yaşındaydım ve gece geç saatlerde evin içine çöken neşesizliğin seslerini dinliyordum. Annemin terliklerinin çıkardığı yumuşak ve çabuk sesleri... Yatağımdan çıktım. Kapıyı açtım. Yüz yüze geldik onunla, annemin yüzü karanlıkta böyle büyüyordu demek.

Oysa annem... Sabah erkenden pencereyi açıyor, çayı ateşe koyuyor, elini yüzüme değdiriyor: «Günaydın,» çıkıyor odadan, babama sesleniyor, evimiz annemin hazzıyla doluyor, açılan kapılar, akan su, bardaklara çarpan küçük kaşıklar, radyoda şarkılar, önlüğümü veriyor bana, ütülü gömleğini veriyor babama, babam traş olurken o beni eğitiyor; mendilim cebimde mi? kulaklarımı yıkadım mı? defterimin üstündeki etiketi değiştirdim mi? teşekkür et, cevap vermeden önce düşün, «be» deme, «lütfen» de, başını dik tut. Öğüt demetini şöyle bağlıyor: «Örnek olmalısın, öğretmen çocuğusun.» Babam masaya geliyor, annemin uzattığı köpüklü kahveyi yudumluyor, annem içerde döpiyesini giyerken babam uzun, dalgın yüzüyle radyodaki şarkıyı dinliyor. Bir şeylerden tedirgin oluyor babam, ya bayatlamış peynirden, ya kahvenin köpüksüz oluşundan, ya da benim ekmek kırıntılarını yere dökmemden... Babam, ben ve annem köprünün öteki yanındaki okulumuza gidiyoruz. Annem okul yolunda neşeli... Öğrencilerin selâmlarını alıyor, rastladığı ahbablarına hatır soruyor. Babam annemin bu dışa dönüklüğünden de tedirgin oluyor.

Sabah yüzüme değen elin parmakları ağırdı artık. Babamın kokusu... Sabahların hızı ve kalabalığı kaybolmuştu. «Uyuyor, dedi babam. Biraz hasta» Masada babamın ekmek diliminin üstüne reçel süremediğini gördüm. Her şeyi taşıyor, döküyordu. Beyaz yakam buruşuyordu. Babam perdeyi açmayı bile düşünemiyordu. Her şey birden eksilmişti, güneş bile. Annem odasından çıkmıyordu. Okuldan dönerken babamı geride bırakıp koşuyordum. Kapıda sabahlıklı, sessiz kadın... Bakıyordum ona. Annem miydi? Gülümseyişim elimden kaçan bir topaç gibi benden uzaklaşıyordu. «Anne, bütün talebelerin geçmişi olsun diyor.» Bana değil, gökyüzüne bakıyordu. Annem sessizleştikçe büyüyordu. Masanın üstünde ekmek kırıntıları... Gözleri tavanda bir

şey arıyordu. «Baksana bana» dedi babam. Bir an korkmuş gibi babama baktı: «Kırpiklerim ağrıyor» dedi. Ben tam gülecekken annemin yeniden tavana baktığını gördüm. Odama giderken, yazımı yazarken, yatağıma girerken hep annemin kime kızdığını düşünüyordum. Yine bayram gelecekti ve annem anıtı ve bayram otomobilini çiçeklerle süsleyecekti. Ondan başka hiçbir öğretmen yapamazdı bunu. Yeniden kürsüye çıkacaktı ve sesi alanda toplanan bizlere dalgalanarak gelecekti.

Parmaklarımı ağzının iki kıyasına değdirip gülümsemesine yardımcı olmak istiyordum. Perde açılacaktı ve güneş ışınları annemin dişlerinin arasına girecekti.

Sessizlik... Acı bir şurup kokuyordu sanki.

Annem öldü. Dünya başımın üstünde yırtıcı bir kuş gibi döndü.

Öğretmenime bakıyordum. Yazı yazmayı, okumayı, hesap yapmayı bana öğreten öğretmenim ölümü de öğretmeliydi. Artık hiç yemek yemeyeceğim, hiç yeni elbise giymeyeceğim ve büyümeyeceğim gibi geldi bana. Ölmek küsmek mi demekti?

Dokuz yaşında bir çocuğa intiharı kim anlatabilir?

Kırk iki yaşındayım. İşimden ayrılmak istiyorum, bu dört milyonluk hırslı ve bozuk şehirden, suyu elektriği kesilen bu evden, üstüme yapışan ev işlerinden, yaşadığım hayatın anlamsızlığından...

Kızım: «Kendini bir amaca bağlamalısın» diyor bana.

Annemin yazgısı ve kızımın öğütleri arasında bocaladığım uykusuz gecelerimden birinde...»

BÖLÜM

«Polatlı'ya mı geldik» diye sordu Nuray'ın yanında oturan genç kız.

Kompartımandaki kadınların hepsi birden dışarıya, düzlükte küme küme oturmuş askerlere baktılar.

«Evet,» dedi Nuray, «Polatlı...»

Nuray'ın öteki yanında, pencere kıyısında oturan, kısa sarı saçlı, otuz, otuz beş yaşlarındaki kadın da askerlere dalgın bir biçimde bakarak başını salladı Kompartımanda en az konuşan o olmuştu. Ya başını geriye yaslayıp uyumuş, ya da dizlerine koyduğu mavi plâstik kaplı defteri açıp okumuştur. Okurken defterin Nuray'a doğru olan kabını kaldırıyor ve defterde yazıyı olanları gizlemeye çalışıyordu. Nuray onun bu çabasına saygı gösterip deftere bakmaktan kendini alıkoydu. «Acaba,» diye geçirdi içinden, «bir anı defteri mi bu? Yoksa bir roman karaması mı?» Nuray bir ara onun cama çevrilmiş beyaz yüzüne baktı. Bu yüzde derin düşünceler ve kaygılar gizliydi sanki. Yorgun, ama anlamlı bir yüz... Böylece yanında oturan suskun kadınla kendisi arasında ortak özelliklerin bulunduğunu tasarlamaya koyuldu. Kadın zaman zaman defterden başını kaldırıp kompartımandaki öteki kadınları süzüyordu.

Kadınlar birbirleriyle ilgili kısa bilgiler edinmişlerdi. Her birinin Ankara'da ya da İstanbul'da hangi semtte oturdukları

rını öğrenmişlerdi. Bu arada her biri İstanbul ya da Ankara şehriyle ilgili görüşlerini de dile getirmişti. İstanbul'un düzensizliği, pisliği, denetimsizliği falan... Ankara'nın ise o kirli havası, buna karşılık düzeni, yaşama kolaylıkları... Bu konuşma böylece uzayıp gitti. Kadınlar ikiye ayrılmış gibiydiler; her şeye karşın İstanbul diyenlerle, Ankara'yı hiçbir şehre değişmeyenler... Bu tartışmadan usanıp uzun süre susmuşlardı sonra.

Tren yol boyunca birçok istasyonda durmuştu... Sepetleri, fileleri, torbalarıyla köylü kadınlar ve erkekler trene biniyor, kompartımanların kapılarını açıp boş yer olup olmadığını soruyorlardı. İçerde oturanlar boş yer olsa da olmadığını söylüyorlardı. Şehirli olan yolcular... Ötekiler ya sessiz bir inatla girip oturuyor ya da koridorlarda durgun, kendi hallerinde yolculuk ediyorlardı. Bir başka ara istasyonda iniyorlardı. Üstünde uzun, bol bir manto ve ayağında çiçekli basmadan bir şalvar bulunan, başı örtülü bir köylü kıızı içeri girmiş ve Nuray'ın yanına ilişivermişti. Dışarda bekleyen, yanık yüzlü, kasketli, otuz beş yaşlarındaki adam babasıydı. Kız on altı yaşındaydı. Alnını bir yemeniyle sıkımişti. Küçücük bir burnu ve parlak, siyah, çocuksu gözleri vardı. Babası hocaya götürmüştü onu. Oradan dönüyorlardı. Eliyle alnını, ensesini gösterdi. Baş ağrıyordu hep. Hoca ona bir muska yazmıştı. Kız kınalı ve çatlak derili elini koynuna sokarak muskayı çıkardı, gösterdi. Küçük bir üçgen, pazenden bir bez parçasına sarılmış, boynunda asılı duruyordu. Kadınların arasında Nuray'la aynı yaşlarda olan kadın öfkeyle çıkışmıştı hemen:

«Hoca ne yapacak senin baş ağrına? Babana söyle, seni iyi bir doktora götürsün.» Sonra da kompartımandaki öteki kadınlara bakarak: «Hangi çağda yaşıyoruz?» demişti. «Hâlâ kurtulamadılar bu saçma sapan şeylerden...»

Yaşlı bir kadın gibi sırtını kamburlaştırarak oturmuş olan köylü kız şaşkınlıkla bakmıştı ona. Sonra da hiç konuşmamıştı, babası kapıyı açıp ona: «Hadi» deyinceye kadar. Ayrılırken

utangaç bir gülümsemeyle yüzünü onlara dönüp: «Hayırlı yolculuklar» demişti.

Tren onların indiği istasyonda epeyi oyalanmıştı. Bir arıza mı vardı, yoksa karşıdan gelen treni mi bekliyordu kalabalık? Kasketli, esmer, yoksul giyimli erkekler bir direğin çevresine toplanmışlar, sigaralarını tütürerek tembel tembel konuşuyorlardı. Başları güzel nakışlı yemenilerle örtülü siyah feraceli iki kadın ellerinde sepetleri, arkalarında çocuklarıyla hızlı hızlı yürüyüp istasyonun arkasındaki köy yoluna girdiler. Duvar dibinde ise çarşafı üç kadın ve bol pantolonlu, geniş kasketli bir adam yere çömelmiş gazete kâğıdının üstüne koydukları yiyeceklerini yiyorlardı. Küçük bir kız vardı, sırtını istasyon duvarına dayamış, ayakta bekliyordu. Öteki kadınlar gibi örtülüydü o da. Bir tek, küçük, al yanaklı yüzü açıktaydı. On bir on iki yaşlarındaydı. Trenle en çok ilgilenenler mavi blucinli, zayıf köylü delikanlılardı. Sigara içiyorlar ve pencereler boyunca gidip geliyorlardı. Aralarından biri bir şey söyleyecekmiş gibi bir şey bekliyormuş gibi sabırsızlıkla bakıyordu içinde Nuray'ın da bulunduğu kadınlar kompartımanına. Solgun sivilceli yüzü, dar omuzlarıyla... Arsız bir istek ve hüznü bir özlemle bakıyordu. Beyaz sakallı, şalvarlı, başında yeşil bir takkeyle çok yaşlı bir dede paytak paytak yürüyerek uzaklaştı istasyondan, sırtında heybesiyle...

Nuray'ın sağ yanında oturan genç kız çantasından kapağı yaldızlı ciltli bir kitap çıkarıp okumaya koyuldu. Nuray'ın onun yanında bir kızı vardı; yanındaki genç kıza da anaç bir biçimde gülümseyip hangi kitabı okuduğunu sordu. Bir romandı. Adı: Hürriyet Seçerken. Nuray kitabın kapağına baktı. Bu yazarın adını daha önce hiç duymamıştı.

Genç kızın üstünde dar bir blucin vardı. Sık sık koyu kırmızı ojelı tırnaklarından birini ağzına sokuyor, kemiriyordu. Trenin Polatlı'ya geldiğini öğrendikten sonra kitabı çantasına koydu ve çantasından siyah, madeni bir kutu çıkardı. Açtı.

Kutunun kapağında bir ayna, içindeki bölmelerde ise mavi, yeşil, siyah, gri göz kalemleri, çeşitli tonlarda rujlar, fondötenler, cımbız, losyon ve saç fırçası vardı. Kutuyu dizlerine koydu. Losyonla ıslattığı bir pamukla esmer yüzünü silmeye koyuldu. Bir bankada çalışıyordu ve Ankara'nın Ayrancı semtinde oturuyordu.

Nuray kollarını göğsünde kavuşturdu ve iç geçirdi birden. Çantasında tarak ve ucuz bir işporta aynasından başka makyaj malzemesi taşımayan, her sabah yüzünü sabunla yıkayıp, omuzunda kitap, kağıt dolu büyük bir bez çantayla sokağa çıkan kızını düşündü. Ona beslediği sevginin sızısını duydu.

Pencere kıyısındaki sarışın, suskun kadın da mavi plâstik defterini kapayıp fermuarlı kadife çantasına koydu. Elinde bir paketle tuvalete gitmek üzere çıktı. Kapının yanında oturan Nuray'la aynı yaşlarda olan kadın kahverengi küçük benlerle kaplı elini çenesine dayamıştı. Belli belirsiz gülümsedi Nuray'a. Yüzüne ve yaşına en uygun saç modelini seçmişti. Geriye doğru taranmış, kısa, kestane rengi, mizanplili saçlar... Üstündeki sütlü kahve renginde döpiyes, deforme olmayan bir kumaştandı. Yolculuk çantası da siyah deriden bir çantaydı. Parmaklarındaki yüzükler arasında plâtin bir evlilik yüzüğü vardı.

Nuray bu kadını tanıyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Onun sıkıntılarını ve düşüncelerini biliyordu sanki. Okul arkadaşı Necla... Kollarını göğsünde kavuşturmuş, elini ensesine doğru götürüp saçlarını parmaklarıyla düzeltişi, boynunu okşayışı, sık sık üstünde toz birikiyormuş gibi üfleyişi, eteğindeki bir ipliği çekiştirerek oyalanışı... Ne kadar benziyordu Necla'ya! Koltuklarının üstü basma örtülerle kaplıydı, büfede kullanılmıyormuş gibi duruyordu likör takımları, pasta takımları, çini tabaklar... Kitaplıkta ansiklopediler, ciltli romanlar ve bibrönlükler; dönen bir mevlevi, ışıklandırılmış bir cami, Eyfel kulesi... Gastriti vardı, nefes darlığı çekiyordu. Oğlunun sorumsuzca

para harcaıışı, kızının ev işi yapmak istemeyişi, kocasının uykuya düşkün oluşu sinirlerini bozuyordu. Hafta sonları arabalarıyla bahçelere gidip meyve sebze alıyorlardı. Genç kızlığında işlediği nakışlarla evine hazırlamıştı kendini. Üstünü başını temiz tutan, uslu bir genç kızdı. Bir Anadolu kasabasından göç etmiş dar gelirli bir ailenin kızı... Öğretmenler örnek gösterirdi onu: «İstikrarlı bir öğrenci...» Nuray'la aynı yaştaydı o da: orta yaşlı bir kadın... Konuşurken hırçın bir hoşnutsuzluk kaplıyordu yüzünü. Asansör sık sık bozuluyordu. Kapıcı «menfaatinden başka bir şey düşünmeyen» bir adamdı. Sular ancak gece akıyordu. «Fiyatlara yetişmek mümkün değil.» «İnsanlar düzenbaz, egoist» «Ev gailisi...» Yine de şöyle söylüyordu Nuray'a: «Yuvanı yıkmamalıydın. Bir kadının tek başına yaşaması ne kadar zor!» Nuray ona karşı kendini savunmayı gereksiz buluyordu. Varlığını bir evle sınırlamak, işte buna karşı çıkmıştı o.

Onun tam karşısında oturan yaşlı kadın ise sık sık bozmuştu sessizliği. İlgi arayan bir çocuk gibi kompartımanda oturanların yüzlerine bakarak sızlanıyordu: Yol bir türlü bitmek bilmiyordu. Bacakları sızlıyordu. Ayakları şişmişti. Yine romantizmaları azmıştı. Oğlunun yanından ayrılıp, kızının yanına gidiyordu. Gelini onu istemiyordu. «Allah kimselere vermesin...» Kendisi kaç yıl kaynanasıyla, kaynatasıyla oturmuş, onlara hizmet etmiş, son zamanlarında yatalak olan kaynanasının altına sürgüsünü vermiş, kendi eliyle onu beslemişti. «Ama şimdikiler...» Kızı onu karşılayacaktı. Onların da eli dardaydı. Kompartımandakiler onun yakınmalarından usanıp pencereye doğru baktıklarında buruşmuş beyaz yüzü titriyordu. Dualar mırıldanıyordu. Küçük gri gözleri acıyla doluyordu. Sık sık rastlanan yaşlı kadınlardan biriydi o da. Dar kelime dağarcıklarıyla çaresizlik içinde çırpınan, ilgi göremedikçe ya hırçınlaşan ya da sessizleşen kadınlardan... Çalınacak tek kapıları kalan... Tanrı'nın kapısı...

Yaşlı kadın kompartımandaki kadınların arasında yalnız,

Nuray'la aynı yaşlarda olan kadına «Hanımefendi» diye hitap ediyordu. O ise yapmacık, küçük gülümsemelerle onu dinliyor ya da iç geçirerek elini alnına dayıyor, gözlerini yumuyordu.

Nuray bu kadını garda ince bıyıklı, kır saçlı, kendisi gibi zevkli giyinen bir adamın karşılayacağını tasarladı. Kolej öğrencisi sarışın bir genç kız ve gözlüklü, neşeli bir delikanlıyla... Hep birlikte, garın önünde bekleyen arabalarına bineceklerdi.

Kapı açıldı ve kompartımandaki kadınlar çok şaşırıldılar. Az önce büzgülü, çiçekli bir elbiseyle aralarından ayrılan sarı saçlı kadın şimdi göğsünde yıldızı, yakasında numarasıyla bir polis üniforması içinde karşılarında duruyordu. Kadın onlarda uyandırdığı şaşkınlığı sezmiş olmalıydı. Ama umursamazlıkla, karşıya, pencereye bakarak içeri girdi ve kapıyı güçlü bir el hareketiyle çekip kapadı. Elindeki paketi çantasına yerleştirirken kadınlar süzüyordu onu. Omuzlarını, dolgun kalçasını, kısa ve kalın bacaklarını... Hepsi sanki bir polis üniformasının içinde bir kadın vücudunun nasıl görüldüğünü merak ediyordu. Üstünü değiştirdikten sonra davranışlarına canlılık ve sertlik gelmiş gibiydi. Saçlarını dümdüz arkaya doğru taramıştı. Hafif bir kolonya kokusu yayılıyordu üstünden.

«Maşallah çok yakışmış» dedi yaşlı kadın.

«Ya evet,» dedi gülümseyerek, Nuray'la aynı yaşlarda olan kadın. «Demek hanımlara polislik de yakışıyormuş...»

Polis gülümsedi. Bu gülümseyişi ona sorular sorma cesaretini verdi kadınlara. O kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve sorulara karşılık vermeden önce duraksıyor, kendisine soru yönelteni sanki biraz üstten bakarak süzüyordu. Hafif gülümseyişinin gerisinde donuk bir kuşkuyu da her an koruyor gibiydi. Ankara'da kursa devam ediyordu. Kursu bitirince komiser olacaktı. Hafta sonlarını evinde, beş yaşındaki kızı, kayınvalidesi ve meslekdaşı olan kocasıyla geçiriyordu. İki aydır her hafta yinelenen bu yolculuklardan usanmıştı. Yolculuklarda ders çalışıyordu. Mavi plâstik kaplı defterde ders notları vardı.

Tren bir buçuk saatlik bir gecikmeyle Ankara'ya varacaktı. ilk dersi kaçırdığını ve bu yüzden cezalandırılmaktan çekindiğini söyledi.

«Ama suç sizde değil ki...» dedi Nuray. «Trenin rötar yaptığını söylersiniz.»

«Bu bir mazeret değil,» dedi polis. Yüzünde onun bu saflığına şaşırılmış gibi bir anlam belirdi.

Makyajını bitirdikten sonra siyah, çiçekli kutuyu çantasına yerleştiren genç kız yumuşak ve özentili bir sesle polise kendisinin de polis olmayı arzu ettiğini söyledi. Sonra mesleğinden memnun olup olmadığını sordu ona.

«Memnunum, fakat bazı zorlukları var tabii» diye karşılık verdi polis.

«Ne gibi zorluklar?» diye sordu Nuray. İyi niyetli görünmeye çalışıyordu.

Polis durgun bakışlarıyla süzdü onu, sonra sıkıntılı bir sesle:

«Geceleri, dedi, bazen saat üçte kalkar, vazife başına koşarız.»

«Ne için?» diye sordu Nuray.

«Aramalar olur,» dedi polis, kuru bir sesle.

«Yurtlar falan mı?»

«Evet, dedi, yurtlar ve bazı evler, kız öğrencilerin kaldığı... Biliyorsunuz artık hanım kızlarımız da bu işlere bulaştı. Erkeklerden geri kalmadılar.» Alaycı bir gülümseme belirdi yüzünde.

Nuray bakışlarını kaçırdı ondan. Onu kızının bir süredir arkadaşlarıyla kaldığı evin kapısından içeri hızla girerken görür gibi oldu. Kadın polis yatağından fırlamış kızını bileğinden yakalıyor, ona sorular soruyor, ya du onun solgun ve inatçı yüzüne bir tokat atıyordu.

«Maddi durumu iyi mi?» diye sordu esmer genç kız.

«Eh işte... tazminatlar falan...» dedi polis.